

# שְׁפִילָה לְהַמְרָה



בצדקה תכונים  
גמ"ח סלי חוון וסיוע לנזקקים

כד מנחם אב התשפ"ג  
מפטרין ענייה סערה  
(ישעיהו נד, יא)

## פְּרִשְׁתָּה רְאֵה

### סיפור לשבת

"וְשִׂמוּזֹת אֶתֶּה וּבֵיתְךָ" (יר, כו)

ידועה אמרתו של הרה"ק רבי אהרן הגדול מקארלין זי"ע: "שמחה אינה מצוה ועצבות אינה עבירה. אבל יש בכוחה של שמחה לרומם את האדם לדרגות הנעלות ביותר, ולאידך – עצבות יכולה לגרום לאדם להתדרדרות עמוקה".

ברצוני לספר סיפור נפלא מגדלות הנפש של ידיד נפשי רעי כאח לי, הרה"צ זלמן בריזל זכר צדיק לברכה, שהיה עובד ה' באמת, כל חייו היו קודש לה'. בצעירותו תקפה אותו מחלת השחפת הנוראה רח"ל, מחלה שפגעה קשה בתפקוד הריאות. בימים ההם טרם הומצאה האנטיביוטיקה הידועה כיום כתרופת פלא לשחפת, ומי שתקפה אותו מחלה זו רח"ל היה אומלל ולוקה בכפליים: בנוסף לסבל והייסורים שהסבה מחלה זו, היה על החולה להיות בבידוד מוחלט, מנותק מאנשים, מחשש הידבקות. מצבו הקשה של רבי זלמן נגע לחבריו ומוקיריו.

זכור לטוב אחד המיוחד שבחבורה, הרה"ח רבי יצחק מנשה הכהן רוזנפלד זכר צדיק לברכה, שלרגל עבודתו בקודש כשו"ב דמתא היה משתדל להביא מידי יום ביומו לבייתו של רבי זלמן כבדים צלויים, הידועים כתרופה בדוקה למחלה. עברה תקופה ארוכה, רבי זלמן שכב בכיתו קודח מחום ונמצא בבידוד מוחלט. הדבר כאב לי מאוד, רבי זלמן היה תמיד הסמל והדוגמא למסירות למען הזולת, והנה מן השמים נגזר עליו ייסורי הגוף והנפש כאחד – ואנו מחרישים? גמלה בלבי החלטה להכנס לחדרו של רבי זלמן לעודדו ולחזקו, נכנסתי לבית ונעמדתי על מפתח החדר הפנימי. כשראיתי את פניו המצומקות, חיוור וחלוש, פרצה צעקה מליבי וקראתי בקול: "רבי זלמן!.. רבי זלמן!.. וואס מאכט – איר", איך אתם מרגישים? רבי זלמן סובב את ראשו בכבודות, וסימן בידו שאתקרב אליו. ניגשתי והתקרבותי עד למטתו, בתוך ליבי חשבתי: מי יודע? אולי הוא רוצה לומר לי דברי צוואה ופרידה, לפי איך שהיה נראה מצבו היה כלאחר יאוש. – והנה... רבי זלמן הגביה ראשו במקצת ובקול חרישי זעק: "רבי ישראל... נאר בשמחה!" רק בשמחה!

{לב ישראל}

### אשא עיני

**כוחה הגדול של הראיה והשפעתה על חיי האדם**  
פרק ג' מדוע אמר לו רב נחמן ל'אכל מלח כרי שייבין את למודו

וכתב פעל שו"ת "לחם שלמה" זיע"א (יורה דעה הקדמה אות ד), ש'לכן פאשר אחד התנאים לא היה מבין איזה דבר בלמודו, אמר לו רב נחמן: לך תאכל פור של מלח, ואז תבין זאת (שבת ד, חולין יב ועוד), וזאת מפני ששכבו של המלח שהוא מסמא ומעורר את העינים, כי מערב בו מלח סדומית, ומשום כך תקנו חז"ל (עירובין זז) לעשות מים אחרונים לאחר סעודתו. וכוזאת רבי נחמן רמז לו, שפאשר תסמא את עיניך מגשמיות, תוכל להבין ולתפס את טעמו העמק של דבר זה, וזאת מפני שפאשר נחלשות העינים מראית הגשמיית, האדם זוכה להבין ולתפס בדברים רוחניים, ועל ידי כך הוא זוכה להבין את כל דברי התורה הקדושה אשר היא תלויה בשמירת הראיה, כמו שכתוב (תהילים קיט יח): "אל עיני ואביטה נפלאות מתורתך".

**מדוע רגילים לסגור את העינים בשעת צער**

ועל פי זה באר הרה"ק רבי נחמן מברסלב זיע"א (ליקו"מ סה), מדוע הטבע בנפש האדם שפאשר יש לו יסורים גדולים, רחמנא ליצלו, הוא רגיל לעצם את עיניו בחזקה, וזאת מפני שכל היסורים שבאים לאדם הם רק לטובתו של האדם או כדי להזכיר לו שישוב בתשובה שלמה על איזה דבר שיש לו לתקנו, או כדי למרק את עיונותיו, ואם האדם זוכה להסתפל על כך, לא יהיו לו שום יסורים וצער, אלא אדרבה, הוא יתמלא שמחה מהטובה הגנוזה בהם.

אבל כדי לזכות לראות ולהרגיש את טובתם של היסורים, צריך האדם לסגור את עיניו לבלי להסתפל קלל על כל תאוות עולם הזה והבלי, כי הם סוגרים את העינים של האדם שלא ירגיש את זאת, ועל ידי שסגור האדם את עיניו שלא להסתפל על כל תאוות העולם הזה והבלי, זוכה לראות בעיניו ולהרגיש בלבבו את תקליתם של היסורים ששכלם הם רק לטובה גדולה, ולכן הטבע בנפשו של האדם לסגור את עיניו בחזקה בשעת היסורים, וזאת מפני שהאדם חפץ לבשל את היסורים וזאת על ידי שפאשר את תקליתם של היסורים ששכלם הם רק לטובתו, אשר לזאת זוכה האדם רק על ידי שסוגר וצומע את עיניו מכל הבלי העולם הזה.

ר"ת	יציאה	כניסה	ירושלים
20:43	20:04	18:52	ירושלים
20:41	20:07	19:09	תל אביב
20:43	20:07	19:02	חיפה
20:42	20:05	19:09	באר שבע



## הבן איש חי

### ספר 'פסקי בן איש חי' | הלכות שבת

#### סימן שח

#### כלי שלמלאכתו לאיסור

[המשך משבוע שעבר] מטלניות שהם שיוירי בגדים שבלו, אם אין בכל אחת מהם שלש אצבעות על שלש אצבעות אסור לטלטלן, מפני שאין ראויין לא לעניים ולא לעשירים. ואם יש בהם שלש אצבעות על שלש אצבעות והם של עני, אם לא זרקם לאשפה מותרים כל העניים שבעולם לטלטלם, דראיות להם לעשות טלאי בבגדיהם. אבל העשירים אסור לטלטלם, אלא אם כן היא שלשה טפחים על שלשה טפחים, דאז היא ראויה גם לעשירים.

מיהו אם העשיר יושב בביתו של אותו עני בעל המטליה, אז אפילו אם היא רק שלש אצבעות על שלש אצבעות דאינה ראויה לעשירים מותר אותו עשיר לטלטלה, יען דהוא נגדר אחר בעל הבית שהוא עני שראויה לו, דנמצא ראויה זו באותו הבית. ואם המטליה היא פחות משלשה טפחים על שלשה טפחים והיא של העשיר דאינה ראויה לו, אז היא מוקצת גם לעניים דאוליגן בתר הבעלים וחשבינן לה כאלו נזרקה לאשפה.

חתיכת טלית של מצוה אף על פי שהיא גדולה, אסור

לטלטלה, מפני שאין משתמשים בה תשמיש של חול.

#### יחוד והכנה

אבן או סלע שחשב עליהם מבעוד יום לפצוץ בהם אגוזים ושקדים בשבת, אף על פי שלא יחדם לכך בפירוש אלא רק במחשבה בלבד, וגם יחדם לשבת זו בלבד, הרי זה מותר לטלטלם לכל צרכיו, לפי שהאבן או הסלע דרכם בכך, וראויים להתייחד לכך לעולם, לפיכך די להם בהכנה קלה, דהיינו במחשבה לשבת זו בלבד. ואם נשתמש בה תשמיש זה מבעוד יום אפילו פעם אחת בלבד, הוכנה לכך, אף על פי שלא חשב עליה לשבת זו, מאחר שנשתמש ועשה מעשה.

אבן או בקעת עץ שחשב עליהם מבעוד יום לכסות בהם פי החבית, כיון דלאו אורחיהו בהכי, אין מחשבתו מועלת כלום. ואפילו אם כבר השתמש בהם תשמיש זה פעמים רבות בחול, אפילו הכי כיון דלא יחדם בפיו בפירוש לתשמיש זה לעולם לכסות בהם פי החבית וכיוצא, אסור לטלטלם בשבת. אבל אם יחדם בפיו בפירוש לתשמיש זה לעולם, אז ירד עליהם תורת כלי, מאחר שנתייחדו לתשמיש זה לעולם. מיהו אם יחדם לתשמיש זה לשבת זו בלבד, ולא לעולם, אין זה מוריד עליהם תורת כלי, אלא אם כן עשה בהם מעשה של תיקון, שמוכיח דהם מוכנים ועומדים לכך, דאז מותר לטלטלם לצורך אותו דבר שהוכנו לו, אבל לא לצורך אחר.

לפיכך אותם הנותנים בערב שבת אבנים או לבנים סביב הקדרה של החמין שיאכלו בשבת, צריך ליחדם בפיו בפירוש לעולם. ובחול יצניעם וישמרו במקום אחר, כדי להשתמש בהם תשמיש זה, ואז מותר לטלטלם בשבת בעת שמסיר הקדירה מעל הכירה. וצריך להזהיר בזה את בעלי בתים בדבר זה, שישמרו את האבנים ויהיו מיוחדים לכך בכל ערב שבת, ולא יזרקום עם אבנים שיש להם בחצר, ויקחו בכל ערב שבת מאבנים שבחצר מן הבא בידם.

דבר שאין תורת כלי עליו שעשאו כסוי לכלי, נעשה עליו תורת כלי על ידי כן ומותר לטלטלו כאשר כלים, והוא שתיקנו ועשה בו מעשה והכינוו לכך בענין שתיקנו מוכיח עליו שהוא עומד לכך, ואף על פי שעדיין לא נשתמש בו לכיסוי מעולם. ואם נשתמש בו לכיסוי מבעוד יום אפילו פעם אחת, זהו תורת כלי שלו ומותר לטלטלו בשבת, אף על פי שלא עשה בו שום מעשה של תיקון. במה דברים אמורים בדבר שדרכו לעשותו לכיסוי, כגון חתיכה של נסרים וכיוצא בהן. אבל דבר שאין דרכו לעשותו כסוי, אף על פי שנשתמש בדבר זה לכיסוי פעמים רבות בחול, כגון אבן שכיסה בה את פי החבית פעמים רבות, אסור לטלטלה בשבת. מיהו פה עירנו בגדאד יע"א, דרכן של כל בני אדם לכסות פי החביות באבנים שהם לבנים שרופים, ואצלנו שכיח כיסוי באבנים טפי מן חתיכות של נסרים, ולכן זו שכיסה בה פי החבית בחול, מותר לטלטלה דחשיב דבר שדרכו לעשותו כסוי.

[המשך בשבוע הבא...]



## ספר הרדים

### פרק סו [תשובה ה'] | דברי פבושין

לכף תקנו אפה חונן ברישא על שם כבוד אַת ה' מהונך (משלי ג, ט), רצה לומר מהדעת שחננך לכונן בתפלה, על דרך דע אַת אלהי אביך וְעַבְדְּהוּ (דברי הימים א כח, ט), וְאֵין עֲבֹדָה אֶלָּא תַפְלָה (תענית ב, א), וּבְתַפְלָה דַּעְהוּ.

בְּכָל כְּבוֹד אֵב נָאִם, שְׁלֵא יִתְקַטֵּט עִם שׁוֹם אָדָם, שְׁלֵא יִתְרַפּוּ מוֹלִידֵיו פְּמִנְהָג.

הַעוֹלָם יִסּוּעַר, הַגּוֹף תֵּל עֶפֶר, בְּתוֹכוֹ תִּשְׁמָחָה, אִישׁ עוֹמֵד עַל הַתַּל וְעֵץ חַיִּים נְטוּעַ עָלָיו. אִם הוּא תְּכַסּ לְב, יִתְחַזֵּק וְיִתְקַשֵּׁר בְּאֵילָן, פִּי הַיּוֹם אוֹ מִתָּר יִפּוּ בְּחִזְקָה גְּלִי תִים בְּתֵל וְיִתְרַס, וְאִם לֹא יִהְיֶה הוּא נִקְשֵׁר בְּאֵילָן יִשְׁטַפְּהוּ בְּתֵל, הִינּוּ דְקָתִיב (משלי ג, יח) 'עֵץ חַיִּים הוּא לְמַחְזִיקִים בָּהּ וְתִמְכִּיחַ מְאֹשֵׁר', וְכָתִיב (תהלים לב, ו) 'עַל זֹאת יִתְפַּלֵּל כָּל חַסִּיד אֱלֹהֵיךָ לְעַת מְצֵא' דְּהִינּוּ מִיתָה, דְּקָתִיב (שם סח, כא) 'לְפָנֵי תוֹצֵאוֹת', כְּפָרְשׁ בְּמַסְכַּת בְּרָכוֹת (ח, א), 'וְכָל לְשִׁטָּף מִים רַבִּים אֵלָיו לֹא יִגִּיעוּ', אֵלָיו הִינּוּ נִשְׁמָחָה, אִתָּה סֵתֵר לִי וְגו'.

אִמְרוּ וְל (ברכות ה, ב) בְּעֵת הַתַּפְּלָה לֹא יִתָּה דְבַר חוֹצֵץ בֵּינוּ לְבֵין הַיָּר, וְהַרְמֵז לְשִׁכְיָנָה, שְׂיִסִּיר כָּל מִתְּשַׁבֵּחַ רְצָה אוֹ אֶפְלוּ בְּלִתֵּי רְצָה מְלַבְּבוּ, וְלֹא יִכּוֹן אֶלָּא לְפָרוֹשׁ מֵה שְׂמוּצֵי בִשְׁפָתָיו. עוֹד יֵשׁ לְפָרֵשׁ שְׁלֵא יִתָּה דְבַר חוֹצֵץ, הִינּוּ הַגּוֹף, אֶלָּא כְּאֵלוֹ אֵינְנוּ בְּעוֹלָם, וְיִדְבַק נִפְשׁוֹ בְּנִפְשׁוֹ כְּקֵאלָא מִיִּטְ"ה [אבן מגנט] בְּבִרְוֵל.

דְּמָה הָאָדָם זֶה הַעוֹלָם לְקִיץ פָּה, וְאִתְרִי מִנֵּת לְחַרְף קֶשֶׁה. וְאִם לֹא יִכְיֵן בְּקִיץ מִנֵּת בְּחַרְף, וְהִינּוּ דְקָתִיב (משלי ו, ו) לֶךְ אֶל נְמָלָה עֶצֶל וְגו'.



## ספר חסידים

#### סימן צ"ה

לעולם אל יבקש אדם מהקב"ה דבר שאינו ראוי כגון שתלך אשתו לח' חדשים ויחיה הולד או יהיה רצון שאהיה בכרכי הים אע"פ שיש יכולת הקב"ה לעשות כן הרי זו תפלת שוא. אסור לקבוע בתפלתו שבת אחר (פי' בעמידה) אבל כל היום כולו אם רוצה לומר שירות ותשבחות תבא עליו ברכה:

#### סימן צ"ו

אל יתן שלום לרבו כדרך שנותנין חברים זה לזה ולא יחזיר שלום כדרך שמחזירין שלום אלא שוחה לפניו ביראה וכבוד ואומר שלום עליך רבי ומורי:

#### סימן צ"ז

מעשה בחכם אחד שצוה לבנו שלא ינהג יותר מדאי מן העולם ושלא יעברו עליו יותר משלשים יום בלא תענית וכשמת הוציאווהו מקברו והכוהו ונצטערו מאד על הדבר ובהם כחלום בלילה לאחר ואמר לו מפני שכשהייתי רואה ספרים נמחקים קרוצים עם דפי ספרים לא הייתי קושרם יחד ומצניעם:

#### סימן צ"ח

אהוב את השמא ושנא את מה בכך פירוש אהוב לומר שמא אם אומר דבר זה או אעשה או אלך לעשות או לראות דבר זה או אשמע דבר זה נעמימות ומירות או אלך לטייל שמא יבא לגרום לי לירי חטא ושנא' לומר כי מה בכך לספר חדושים ולשמוע דברי הבאי בשירות לבי ולא אבא לירי חטא:

#### סימן צ"ט

לא תחמד אשת כתיב בלא וי"ו לא תחמד אזהרה שלא ליפות עצמו כדי שיישר ביני אשת רעהו ויכניס אהבתו ויפוי בלבה לא תהיה חומד לאשת רעך ועוד קרי לא תחמד אזהרה שלא ישבח אשה יפה בפני חברו שמא יגרור אחריה והיה כך חטא כלומר לא תחמד אשת רעך לאחרים ולא תהנה מזיו פנויה כל שכן מאשת איש כדי שתהנה מזיו שכינה:

#### סימן ק

אם באת מצוה לידך שלא כוונה תשמח ותתן שבת הודיה להקב"ה שאינה אותה לידך לעשותה:



### חידושים לפרשה

”רָאָה אֲנִי נֹתֵן לַפְּנִימָה הַיּוֹם, בְּרַכָּה וּקְלָלָה” (דברים יא, כו)

(התשע"ב) כבר עמד בעל הטורים על הסיבה לכך, שבברכה פתח בשתי אותיות א' ת': "את הברכה", ובקללה פתח בשתי אותיות ו' ה': "והקללה". והוא לפי המבואר במדרש תנחומא, וזו לשונו: שְׁלֵא יֵאמְרוּ הַבְּרִיּוֹת: כְּשֶׁבָא מִשָּׁה לְבָרְכֵנוּ, מַעֲט בְּרַכְנוּ. וְכִשְׁבָא לְקַלְלֵנוּ, הִרְבָּה קְלָלְנוּ. כִּיֶּצֶד ? הַקְּלָלוֹת שֶׁבְּתוֹרַת פְּהִינָם שְׁלֵשִׁים פְּסוּקִים חֲסֵר אֶחָד, וְהַבְּרָכוֹת אֶחָד עֶשֶׂר. אָמַר רַבִּי שְׁמוּאֵל: מִי שֶׁמְבִיט בְּהֵן, מוֹצֵא הַבְּרָכוֹת יְתוֹרוֹת עַל הַקְּלָלוֹת. כִּיֶּצֶד ? בַּבְּרָכוֹת פֶּתַח בְּאֵלֶיךָ: "אִם בְּחַקְתִּי תִלְכוּ", וְסִימָן בְּתוֹכָן: "וְיִאֲלֹךְ אֲתֶכֶם קוֹמֵמִיּוֹת", שֶׁהַבְּרָכוֹת פְּאוֹת

עֲלֵיהֶם מְאֻלָּף וְעַד תִּיּוֹ. וְהַקְּלָלוֹת פֶּתַח בְּאֵלֶיךָ: "וְיִאֲם לֹא תִשְׁמְעוּ", וְסִימָן בְּהֵ"א: "בְּיַד מִשָּׁה". בֵּין וְאִ"ו וְהֵ"א, אֵין בְּלוּם. עַכ"ל מדרש תנחומא. וזו לשון בעל הטורים: בַּבְּרַכָּה אָמַר "אֵת", לְשׁוֹן רַבּוּי, כִּי לֹא נִפְל דְּבָר אֶחָד מִכָּל דְּבָרוֹ הַטּוֹב, וּבְקַלְלָה לֹא אָמַר "אֵת", אֲלָא "וְהַקְּלָלָה". דְּבָר אַחֵר: "אֵת הַבְּרַכָּה" - מֵאֵלֶיךָ וְעַד תִּי"ו, מֵ"אִם בְּחַקְתִּי" עַד "קוֹמֵמִיּוֹת". וְהַקְּלָלָה - מוּי"ו וְעַד הֵ"א, מֵ"יִאֲם לֹא תִשְׁמְעוּ" עַד "וְאֵין קוֹנָה". עַכ"ל בעל הטורים. ונ"ל בס"ד להוסיף בזה רמז. וזה כי הברכה באה לישראל בזכות התורה, כמו שכתוב במדרש (ילקוט שמעוני פרשת ויצא רמז ככ, בשם מדרש רבה פרשה ט): "וְהִיָּה זֶרְעֶךָ פְּעֶפֶר הָאֶרֶץ" (בראשית כח, יד) - מִה עָפָר אֵינוֹ מִתְבָּרַךְ אֲלָא עַל יְדֵי מִים, כִּף אֵין וְשֶׁאֵל מִתְבָּרְכִין אֲלָא עַל יְדֵי הַתּוֹרָה שֶׁנִּמְשָׁלָה לְמִים. עַכ"ל. וידוע מהתיקונים (תקון נ"א פו, ב. תקון כ"א נג, ב) ומדרש רבה (איכה רבתי א, כא), שהמילה "את" רמז לתורה, שהיא כתובה וכלולה מא' עד ת'. וזה מה שנראה לי בס"ד הרמז, בכך שפתח הברכות במלת "את" - רמז לתורה, שעל ידה באים הברכות. וכן תמצא שרמז כאן בעל הטורים: "את הברכה אשר תשמעו" - ס"ת תורה, שבזכות התורה יבואו הברכות. עכ"ל. אך הקללה באה על ידי מעשים רעים של בני האדם, המונעים מהברכה להגיע לאדם. כי מאת ה' תברוך לא תצא רעה, אלא האדם על ידי העבירה סותם צינורות השפע. וידוע כי החוטא מפריד את ה' אחרונה שבשם מהאות ו', אך על ידי התשובה משיב את ה' למקומה, בסוד "תשובה" - תשוב ה'. וידוע עוד, שהשפע יורד דרך ד' עולמות אבי"ע (אצילות, בריאה, יצירה, עשיה), שכנגד ד' אותיות שם הוי"ה ב"ה. נמצא שעל ידי שמפריד את ה' משם הוי"ה ב"ה, בזה קוטע את הצינור דרכו יורד אליו השפע, וממילא שורה בו באדם הקללה. וזה נרמז בפתיחת הקללה באותיות ו"ה, לרמזו שהקללה באה מאליה, מחמת העוונות המפרידים בין ה' לה' בשם השי"ת. עוד אפשר, שפתח הקללה באותיות "וה", לרמזו שצריך האדם לקבל היסורין בשמחה, כי ידוע שמילת "וה" היא לשון צער, אמנם מילת "וה" היא לשון שמחה, כדאיחא באיכה רבה: "בֵּין וַיִּלְ-וְהָ נָצַל רַבִּין יוֹחָנָן בֶּן זְכַאֲרִי. וְזוֹה שְׂרַמְזוּ "וְהַקְּלָלָה" - "וְהָ קַלְלָה", דְּהֵיִינוּ שְׂגָם כְּאִשְׁרֵי מִקְבַּל ח"ו קַלְלָה וְיִסוּרִין, יִקְבַּל אוֹתָם בְּשִׂמְחָה, וְעַל יְדֵי זֶה יִזְכֶּה לְכַפְרַת עוֹנוֹתָיו, וְלֹא יִצְטָרֵךְ יוֹתֵר לִיְסוּרִין. [וראו להארך בזה, אך קצרותי]. מושיאשווילי שליט"א }

אָמַר ה' אֱלֹהֵיכֶם תִּלְכוּ וְאֵתוֹ תִּירְאוּ וְאֵת מְצוֹתָיו תִּשְׁמְרוּ וּבְקוֹל תִּשְׁמְעוּ כו' (יג, ה)

נראה לרמז בס"ד, כי הנה אחר אותיות שם הוי"ה יש כו"ו, וידוע מ"ש הרב קה"י ז"ל ששם זה הוא מסוגל לטהרת המחשבה, גם שם זה מסוגל להשפעת חכמה בינה דעת וכנו' בכונת אתה חנון ע"ש. וז"ש אחרי ה' אלהיכם תלכו, רמז לשם כו"ו נהו' שתכונו בו, ועי"ז יהיה לכם טהרת המחשבה ביראת ה' וקיום המצוות, וז"ש ואתו תיראו ואת מצותיו תשמרו, גם עי"ז יהיה לכם השגת חכמה ובינה, וזהו ובקולו היא התורה תשמעו, ר"ל תבינו, שמע לשון הבנה, ומאחר שנעשה לכם טהרת המחשבה והשגת חכמה ובינה, אז אותו תעבודו, עבודה זו תפילה כמ"ש וז"ל, וזה בטהרת המחשבה, ובו תדבקו בעסק התורה על דרך שם"ה ואתם הרבקים בה' אלהיכם חיים כולכם היום, ודוק. אל שדי יהיה בעזרתינו וישמרנו ויעזרנו תמיד אכ"י.



### נצור לשונך מרע

הלכות רכילות וכלל ט סע"ף ז

וְהוּא הַדִּין (כג) לְעֵנִין לְגִלוֹת לְאֶחָד, מִה שֶׁאֶחָד גָּזַל או הִדִּיקוּ, או שוֹם רָעָה כִּיֶּצֶא בְּזָה, אֵין מִתָּר, עַד שֶׁיִּשְׁלְמוּ כָּל הַפְּרָטִים הַנִּל, וְגַם הוֹכִיחוּ מִתְחֵלָה, וְלֹא קָבַל דְּבָרָיו, אֲבָל בְּלֹא הִכִּי [בלא זה] אָסוּר, וְכִמוֹ שֶׁכְּתוּבָנוּ לְעִיל בְּכָלֵל א' סע"ף ג', עֵינִין שָׁם. וְזוֹ מֵאֵד יֵשׁ לְזָהָר, שְׁלֹא לְהוֹרֹת לְעַצְמוֹ הֵתֵר תִּכְף קְעֵנִינִים אֵלוֹ, עַד שֶׁיִּתְבַּוְּנֵן הֵיטֵב מִתְחֵלָה, אִם נִשְׁלְמוּ בו הַפְּרָטִים הַנִּל, דָּאִי לֹא הִכִּי עֲלוּל מֵאֵד, שֶׁיַּעֲבֹר עַל יְדֵי זֶה לֹא גְמוֹר דְּרַכִּילוֹת.

(כג) לענין לגלות. פי' דעד כאן לא איירינן שנשתתף עמו, ובענין השותפות יפסיד על ידו כמו שיבואו בהציורים לקמן, ואילו הכא איירינן שגזלו והזיקו סתם. ומה שכתבתי או שום רעה כיו"ב, הכונה דבר שיוכל לבוא ע"י הגילוי תועלת על להבא דומיא דגזל והזיק, אבל בלאו הכי רכילות גמורה היא. (באר מים חיים)



**הצטרפו אלינו ותמכו בהגדלת הצדקה והחסד למשפחות עמוזות**  
”בצדקה תמונני” שמה לה למטרה לספק ולדאוג לצרכיהם של משפחות מעוטי יכולת פלכלית ע"י מתן סיוע פלפלי רחב היקף. העמותה פועלת ללא מטרת רווח כלל!

- חלוקת סלי מזון שבועיים
- מתן מענה לחוסרים ביתיים בסיסיים
- חלוקת סלי לידה ליוולדת ולתנווק
- ועוד פעילויות ותמיכה בחגים ומועדים



